El TEDH i la parcialitat de la justícia europea: el català, condemnat al seu propi país

Opinió | 21-06-2026 | 12:20

La recent resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) sobre l?escola Turó del Drac de Canet de Mar és un cop de realitat per a tots aquells que encara creuen en les institucions internacionals com a garants de la supervivència dels pobles. L?aval d?Estrasburg a la imposició del 25% de castellà no és, segons aquesta visió, un simple tràmit judicial, sinó la legalització internacional d?un procés històric d?assimilació i substitució lingüística que posa en risc la identitat catalana.

Durant segles, la llengua catalana ha estat objecte de polítiques d?uniformització per part de l?Estat espanyol, un procés que, segons els defensors d?aquesta tesi, es va intensificar de manera decisiva amb les onades migratòries de la segona meitat del segle XX. L?escola en català, articulada a través del model d?immersió lingüística, ha estat considerada la darrera línia de defensa d?una nació sense estat per garantir la cohesió social i la continuïtat de la seva llengua pròpia en un entorn cada vegada més globalitzat.

Que el TEDH hagi desestimat les demandes d?Òmnium Cultural i de les famílies catalanes al·legant arguments tècnics com el ?marge d?apreciació dels estats? o els suposats ?drets de mobilitat? dels castellanoparlants és vist per alguns sectors com una mostra de desconeixement de la realitat sociolingüística de Catalunya. Des d?aquesta perspectiva, equiparar una llengua parlada per centenars de milions de persones amb una llengua minoritzada és una decisió que afavoreix la posició dominant de l?espanyol i debilita la protecció efectiva del català.

Els crítics amb la sentència consideren que la judicatura europea ha assumit plenament el relat de la igualtat formal entre llengües, un plantejament que, segons afirmen, contribueix a perpetuar la supremacia de l?espanyol. Entenen que aquesta decisió evidencia que, per a les institucions europees, preval la defensa de l?arquitectura dels estats nació per damunt de la preservació de

cultures i llengües històriques sense estat propi.

Aquest nou revés és interpretat com una demostració que la defensa del català no es decidirà ni als tribunals espanyols ni a les instàncies europees. Segons aquesta anàlisi, la continuïtat de la llengua catalana dependrà principalment de la capacitat de la societat catalana per mantenir-ne l?ús quotidià i preservar-ne la centralitat en àmbits com l?educació, la cultura, els mitjans de comunicació i la vida pública.

Per als sectors més crítics amb la resolució, la supervivència de la identitat catalana només dependrà de la determinació del seu propi poble per resistir les pressions polítiques, jurídiques i socials que perceben com una amenaça per a la continuïtat de la llengua i la nació catalanes.

Autor: Narcís Oliveres